

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια).— Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλλη, (συνέχεια).—
Σοφίας Κραπότκιν : Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΔΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Γ'

Αἱ προσκλήσεις τῆς πριγκιπέσσης Κα-
θάλι ἐφημίζοντο παρὰ τῷ ὑψηλῷ κόσμῳ,
περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐγνώριζε νὰ διδῆ εἰς τὰς ἐορτάς αὐ-
τῆς τύπον καλλιτεχνικόν, οὕτως εἶπεῖν,
ὅστις ἐνούμενος πρὸς τὸ κάλλος αὐτῆς,
τὸ ἀντάξιον τῷ ὄντι τῆς φήμης του, εἴλ-
κυε πάντας τοὺς ἐξέχοντας ἐν τῇ ἀρι-
στοκρατίᾳ.

Οὕτως ἡ ἀναγγελθεῖσα πανταχόσε ἐ-
ορτὴ αὐτῆ ἀπησχόλησε τοὺς ἀέργους,
καὶ ἐχορήγησεν ὕλην ταῖς συναναστρο-
φαῖς.

Ἡ βαρὼνη Μονταμβέρ ἔδρεψε τοὺς καρ-
ποὺς τῆς ὑψηλῆς ταύτης σχέσεως καὶ κα-
τέστη ἡ διανομεὺς τῆς εὐνοίας τῆς Πο-
λωνίδος.

Ἐπεζήτησαν πανταχόθεν νὰ προσκλη-
θῶσι τὰ προσκλητήρια ἦσαν κομψά, ἔφε-
ρον δὲ σήματα χαρκαθέντα ὑπὸ τοῦ Σέ-
ρου ὁ μὴ ἔχων μέσα, θὰ ἠγόραζε ταῦτα
ἀκριβώτερα τῶν θεωρεῖων τοῦ Μελοδρά-
ματος ἐν ἡμέραις μεγάλων ἐορτῶν.

Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐσπερίδος, ταύ-
της, ἡ μαρκησία δὲ Τανναὶ ἐκάθητο μόνη
ἐν τῷ κοιτῶνί της, ἐνώπιον ἐστίας ἐκ
μαρμαροῦ ροδοχρόου, ἧς τὸ πῦρ ἐπλη-
σάζε νὰ σβέσῃ.

Ἡ γηρικὰ παιδαγωγὸς τῆς εἶχεν ἀνα-
χωρήσει πρὸ μικροῦ.

Ἡ Σωσσάνη, ἡ φίλη τοῦ Βρισέ, ἐκοι-
ματο εἰς εὐρύχωρον θάλαμον, κείμενον εἰς
τὸ ἀντίθετον μέρος μικρᾶς αἰθούσης, ἀλλὰ
δι' ἐξαιρέτου εὐνοίας τῆς κυρίας αὐτῆς,
εὐδαιμονούσης ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν περὶ
αὐτὴν, εἶχεν ἐξέλθει ἐπ' ὀλίγον.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εὐρίσκετο
παρὰ τῷ Ῥωμαίῳ Τρεμόρ, ἡ μάλλον, παρὰ
τῷ Βρισέ, ὅπως συνδιαλεχθῶσιν ἀπλῶς

περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅπερ δι' αὐτὴν ἠνοί-
γεται ὑπὸ ἀρίστους οἰωνοὺς.

Ὁ γάμος κατ' ἀρχὴν εἶχε συμφωνηθῆ.

Μόνη ἡ ἐποχὴ δὲν εἶχεν ἔτι προσδιο-
ρισθῆ.

Δέκα ὥρας ἐσήμανε τὸ ἐκ κογχυλίων,
ἐκκρεμές, συστήματος Λουδοβίκου ΙΕ',
ὅπερ ἐδείκνυε τὸν χρόνον ἐπὶ στυλοβά-
του ἐκ μεμβοάνης ἀμυδρῶν χρωμάτων.

Ὁ κόμης δὲ Σουβράι εἶχεν ἀναχωρήσει,
ἀφοῦ ἐδείπνησε πρὸ ἡμισείας ὥρας, μὲ τὴν
καρδίαν πλήρη χαρᾶς.

Ὁ δόκτωρ Δουράνδ εἶχε παρακαθῆσει
ἐν τῷ δεῖπνῳ, ἐγγυούμενος τὴν θεραπείαν
τῆς μαρκησίας.

Καὶ πράγματι δὲν ἦτο ἀνάγκη διαπε-
ραστικοῦ καὶ πεπειραμένου ὄμματος, ὅπως
διακρίνῃ τὴν παρὰδοξον καὶ καταπληκτι-
κὴν μεταβολὴν, ἧτις ἐξεδηλοῦτο παρὰ τῇ
ἀσθενείᾳ.

Ἡ Ἑλένη ἐξήγησε τὸ φαινόμενον τοῦτο
τῷ φίλῳ αὐτῆς τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, προ-
τοῦ χωρισθῶσι, διὰ ζωηρᾶς θλίψεως τῆς
χειρὸς του.

Τῷ εἶχεν εἶπει :

— Θέλω νὰ ζήσω !

Καὶ τὸ ἐπεθύμει, διότι ἐγνώριζεν ὅτι
ἠγαπάτο, διότι ἦτο βεβαία περὶ τοῦ αἰ-
σθήματος, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς ἀτελευ-
τήτου τρυφερότητος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου,
δι' ὃν αὐτὴ ἦτο τὸ πᾶν.

Ἐκάθητο ἀπολαύουσα τῆς θαλπωρῆς
τοῦ δωματίου ἐκείνου, τοῦ ἀναπαυτικοῦ
καὶ θερμοῦ, διστάζουσα νὰ κατακλιθῆ
ἐν τῇ χαμηλῇ καὶ μαλακῇ κλίνῃ, ἧτις
τὴν ἀνέμενεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου,
ὑπὸ σφραῖαν τριχάπτων, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι
ἐπλησίαζέ τις πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωμα-
τίου της.

Ἠγέρθη ὀλίγον ἐκ τῆς ἀναπαυτικῆς
ἔδρας της, καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Τίς ἀρα ἤρχετο παρ' αὐτῆ ἐν τοιαύτῃ
ᾠρᾳ ;

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα,
ὅπως καλέσῃ βοήθειαν, ὅτε τὸ παραπέ-
τασμα τῆς θύρας παρεμερίσθη καὶ ἀνὴρ
τις ἐφάνη.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἐνδεδυμένος καὶ φέ-
ρων ἔτι τὸν λευκὸν λαϊμοδέτην του.

Δὲν ἦτο συνειθισμένη εἰς τοιοῦτου εἴ-
δους ἐπισκέψεις.

Πρὸ πολλοῦ, δὲν ἔβλεπεν αὐτὸν εἰμὴ
κατὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι εὐρίσκε
πολλάκις προφάσεις, ὅπως ἀπαλλαγῆ.

Ἐνστικτῶς ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ
πάλλῃ, ἠσθάνθη ἀόριστον ἀνησυχίαν καὶ
δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἐμφάνισιν ἐκείνην,
ἧτις ἐτάρασσε τὴν ἡρεμίαν καὶ εὐδαιμο-
νίαν της, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ διάστασις μεταξὺ τῶν συζύγων ἦτο
ἀρκούντως καταφανής, τὸ μεταξὺ αὐτῶν
χάσμα μέγα, ὥστε ἀδύνατος καθίστατο
οἰαδήποτε συμφιλίωσις.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐκινήθη δὲν ἐπρόφερε
λέξι.

Ὁ Ὀλιβιέρος ὅμως παρετήρησε τὸν
βραχίονα αὐτῆς τεταμμένον, καὶ ἔτοιμον
νὰ κρούσῃ νὰ τὸν κώδωνα.

— Μὴ κρούσης, εἶπε μειδιῶν, εἰμ' ἐγώ,
ἡ παρουσία μου σὲ τρομάζει ;

— Εἶναι τόσο ἀπρόοπτος ...

Ἡ μαρκησία ἔφερε πρῶνιόν ἐσθῆτα ἐκ
βελούδου βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος ἡ
καστανόχρους κόμη της ἔπιπτεν εἰς μα-
κροὺς βοστρύχους ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου
αὐτῆς τραχήλου, οὐτινος διεφαίνοντο αἱ
κυαναὶ φλέβες ἡ ἀλλοιωθεῖσα φυσιογνω-
μία της, ἡ ἰσχυρὸς καὶ ὠχρὸς αὐτῆς,
πρὸ πάντων οἱ ἠδύτατοι ὀφθαλμοὶ της
καὶ βράχον ἠδύνατο νὰ συγκινήσωσιν.

— Ἐρχομαι νὰ σοὶ ἀπειθῶν μίαν πα-
ράκλησιν, ἐπανάλαβεν ὁ Ὀλιβιέρος, διὰ
φωνῆς, ἐν ἧ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἐξα-
ψίν τινα.

— Παράκλησιν, πρὸς ἐμέ !

— Καὶ πρῶτον, θέλω ὁμολογήσει τὰ
πρὸς σὲ λάθη μου δὲν σὲ μετεχειρίσθην
πάντοτε ὡς ὄφειλα, ἀλλὰ πρέπει νὰ αἰ-
τιῶσαι τὸν αἰῶνά μας, καὶ ὅταν λέγω
τοῦτο δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν καὶ οἱ προη-
γηθέντες αὐτοῦ ἤξιζον πλείοτερον. Μᾶς
ἐνύμφευσαν αἴφνης, ἐζήτησαν νὰ ἐνώσωσι
τὰς περιουσίας μας, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσιν
ἂν οἱ χαρακτῆρές μας συμφώνουν. Ἀργὰ
ἐξετίμησα τὰ πολλὰ προτερήματά σου,
τὴν ἀνεξάντλητον σχεδὸν ἀγαθότητά σου.
Τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἐπικαλοῦμαι ἤδη τὴν
ἀγαθότητά σου.

Ἡ Ἑλένη ἐρρίγησεν ἡ παρουσία τοῦ μαρκησίου τῆ ἐπροξένει παράδοξον αἰσθησιν.

Ἡ ἄκρα γλυκύτης τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὃν δικαίως θεώρει δῆμιον καὶ δεσμοφύλακά της, τὴν ἐτρόμαζεν.

Προσῆλωσε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς τῆς ἐστίας τέφρας χωρὶς ν' κινήσῃ αὐτοῦς.

Τί θὰ ἀπῆται ἄρα ; ποίαν νέαν θυσίαν ; Δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸ μαθῆ, ἂν καὶ τὸ ὑπόπτευν ἤδη.

— Ἡ πριγκιπέσσα Καθάλι δίδει μεγάλην ἐορτὴν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐπανελάβεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Ἡ Ἑλένη ἠγέρθη καὶ :

— Δὲν πιστεύω νὰ ζητήσῃς νὰ παρευρεθῶ εἰς αὐτήν ; τῷ εἶπεν.

— Διὰ τοῦτο ἴσα-ἴσα ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω.

— Ἀπαιτήσατε ὅ,τι ἄλλο θέλετε, κύριε, ἀλλ' ὄχι τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Διατί, παρακαλῶ ;

— Εἶναι παρὰ πολὺ ταπεινωτικὴ καὶ δὲν ἐπιθυμεῖτε, νομίζω, νὰ μὲ ἀτιμάσῃτε.

— Βεβαίως, ὄχι.

— Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα εἶναι... ἐρωμένη σας.

— Τὸ λέγουσιν, εἶπε ψιχρῶς ὁ μαρκησίου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπόδειξις ὅτι εἶναι καὶ ἀληθές· οὐδεμία ὑπάρχει ἔνδειξις καὶ ἂν διὰ πᾶσαν κακολογίαν ἔπρεπε ν' ἀποφεύγῃ τις τὰς φιλικὰς οἰκίας, οὐδαμοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ. Ὁμολογήσατέ το.

— Λυποῦμαι ὅτι κατὰ τοῦτο δὲν συμφωνῶ μαζὶ σας.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας. Γνωρίζω ὅτι διδετε πολλὴν προσοχὴν εἰς φλυαρίας, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ ἡμετέρῳ κύκλῳ ἔπρεπε νὰ περιφρονῶνται. Ὑπάρχουσι προλήψεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ χαρίζωμεν εἰς τοὺς ἀπλοῦς καὶ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους. Οἱ πρόγονοί μας δὲν τὰς ἐγνωρίζον ἢ δὲν ἐπρόσεχον εἰς αὐτάς. Ἡ μάμμη σου, Ἑλένη, ἐφρόνει ἄλλως, ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ ζῆ τις, ὅταν καλῆται μαρκησίαι δὲ Τανναί - Κουλατζ, ἢ δούκισσα Ροσεβιέλ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἑλένη, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, διατί μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ τοιοῦτων πραγμάτων ; Δὲν μοὶ μένει ἄλλο τι ἐνταῦθα ἢ ἡ ἡσυχία μου. Σὰς ἰκετεύω μὴ τὴν ταραττέτε.

— Διατί μοὶ ἀρνείσαι ὅ,τι σοὶ ζητῶ ; Λέγουν πράγματι πολλὰ περὶ τῶν σχέσεών μου μετὰ τῆς πριγκιπέσσης Βάνδας· κυκλοφοροῦσι φῆμαι ἀδικαιολόγητοι. Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ πύσῃ τὸ σκάνδαλον τοῦτο, ἂν τῷ ὄντι ὑπάρχῃ, εἶναι, νομίζω, νὰ φηγῆς ὅτι τὸ ἀγνοεῖς. Ἀφοῦ σὲ ἴδωσιν εἰς τὰς αἰθούσας της θὰ ὑποθέσωσιν ὅτι πᾶσαι αἱ κακολογίαι ἐκείναι, αἱ ἀσήμενοι ἄλλως τε, οὐδεμίαν ἔχουσι βᾶσιν.

— Ὅχι ! εἶναι ἀδύνατον.

— Ἄ ! φιλότατη μου, εἶσαι ἀμετάπειστος. Ἐχεις ἄδικον. Καὶ τῆ ἀληθείαι δύνανται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι διαφορετικόν

αἷμα ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας σου παρὰ τὸ ἰδικόν μας !

Εἰς τὴν προσβολὴν ἐκείνην ἡ Ἑλένη ἠγέρθη, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ πλευροῦ τῆς ἔδρας της, ἤγειρε πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της, τοὺς πλήρεις δακρύων καὶ ἐτοιμῶν νὰ ρεύσωσιν.

— Ἄ ! κύριε, τῷ εἶπεν, εἴθε νὰ ἐγεννώμην μετὰξὺ ἀνθρώπων ἀπλῶν, ἐντίμων ἐχθερόντων, ἢ ἀγνοούντων τὰς ραδιουργίας ἐκείνας, εἰς ἃς περιεπλάκη, παραδοθεῖσα εἰς ὑμᾶς ! Εἴθε νὰ ἐνυμφευθῆν ἀνθρώπων γεννηθέντα μετὰξὺ τῶν ἀστῶν ἢ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρετε μετὰ τόσης καταφρονήσεως, ἀλλ' οἵτινες θὰ μοὶ προσέφερον αἰσθημα εἰλικρινῆς καὶ φιλιαν ἔντιμον, οἵτινες δὲν θὰ μ' ἔσυρον τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου μου ὀπισθεν τῆς γυναικός, ἣν δὲν εἶχατε τὴν αἰδῶ νὰ ἐγκαταλείψῃτε τοῦλάχιστον τότε, οἵτινες, ἐπὶ τέλους, θὰ μὲ μετεχειρίζοντο ὡς σύζυγον καὶ οὐχὶ ὡς συνεταῖρον. Ἄ ! νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, τὰς ἀξιοκαταφρονήτους ταύτας ξοίδας ἀποστρέφομαι. Ἄς διακόψωμεν συζήτησιν, ἣτις εἰς οὐδὲν θὰ καταλήξῃ. Φεισθῆτέ μου παρακλήσεων, τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω. Δὲν θὰ ὑπάγω εἰς τῆς πριγκιπέσσης Καθάλι.

Ὁ μαρκησίου περιεπάτησεν ὀλίγον ἐν τῷ θαλάμῳ, τὰς χεῖρας ἔχων ὀπισθεν καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς, ἣν προσεπάθει νὰ κρύψῃ.

— Ἡλπίζα περισσοτέραν σκέψιν ἐκ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς φρονήσεώς σου, τῆ εἶπεν.

Ἡ Ἑλένη ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας της.

Ἡ δυστυχὴς νέα δὲν ἐγεννήθη ἵνα παλαίῃ τὰ δάκρυα ἔρπον βραδέως ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρεῖων της.

— Εἶσαι περιστορᾶ ἐπαναστατήσασα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ μαρκησίου δι' ὕψους θωπευτικοῦ, καὶ θὰ ὑποχωρήσῃς.

— Μὴ τὸ ἐλπίσητε.

— Θὰ ὑποχωρήσῃς, ἐπειδὴ σὲ ἰκετεύω.

Ἐκείνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Τότε, εἶπεν ἐκεῖνος δι' ἐπιτακτικῶν τόνου φωνῆς, θὰ γείνη, ἐπειδὴ τὸ θέλω.

— Οὔτε δύναμαι, οὔτε ὀφείλω νὰ πράξω τοῦτο.

— Μὲ ἀναγκάζεις διὰ τῆς ἐπιμονῆς σου ν' ἀντιτάξω ἀφορμὴν, πρὸ τῆς ὁποίας ἐδίσταζον.

— Ποίαν ἀφορμὴν ;

— Ἐπιμένεις ἐν τῇ ἀρνήσει σου ;

— Ἐπιμένω.

— Ἐ λοιπόν ! Θὰ ὑπακούσῃς, διότι καὶ ἂν, ὡς λέγεις, ἡ πριγκιπέσσα Καθάλι εἶναι ἐρωμένη μου, οὔτε τότε ὑπάρχει λόγος ὅστις νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς παρουσίαν σου.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις θὰ ἦτο μωρία.

— Δύνασαι κάλλιστα νὰ ἔλθῃς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἐρωμένης μου, ἀφοῦ ἐγὼ δέχομαι ἐν τῷ ἰδικῷ μου τὸν ἐραστήν σου.

Ἡ μαρκησία δὲν ἐξάνεστη.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἄ ! Θεέ μου ! Εἰς ὁποῖον βόρβορον ἔπεσα !

Ὁ Ὀλιβιέρος ἴστατο ὀρθίος πρὸ αὐτῆς.

— Τί ἔχεις ν' ἀντιτάξῃς ; εἶπεν, ὀμίλει, σὲ ἀκούω.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐδίσταζεν :

— Ἄλλ' ὀμίλει λοιπόν, τῆ εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

— Ἔστω, ἐπανελάβεν ἐκείνη, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖς. Καὶ ἐν τούτοις μοὶ εἶναι ἐπίπνον νὰ σοὶ εἶπω ὅ,τι αἰσθάνομαι ἐν τῇ ψυχῇ μου. Ἐγὼ δὲν ἐπεδίωξα τὴν πάλην ταύτην. Ἐλπίζω ν' ἀναγνωρίζῃς ὅτι δὲν σὲ βαρύνω ποσῶς διὰ τῶν παραπῶνων μου, ἂν δὲ μοὶ καθιστᾶς τὸν βίον ἀφόρητον, ἔχω τὴν αἰδῶ νὰ κρύπτω τὰς πληγὰς μου. Ἐλπίζω ὅτι μόλις τὰς γνωρίζῃς ὁ κόσμος, διότι εἰς οὐδένα τὰς ἐνεπιστεύθη· καὶ αὐτὴ ἡ φίλη μου Λουίζα δυνατὸν νὰ τὰς ὑποπτεύθῃ, ἐγὼ ὁμῶς τίποτε δὲν εἶπον. Μὲ προσέβαλες δις πρὸ ὀλίγου, ἐνῶ ὀμίλεις, περὶ τοῦ αἵματος τοῦ ρέοντος εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ περὶ τοῦ ἐραστοῦ μου. Ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας μου, κύριε, τὸ αἷμα εὐγενοῦς ἀνδρός καὶ ἐντίμου γυναικός. Ἐξ αὐτῶν ἐκληρονόμησα τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ γένους μου καὶ ἠντλησα τῆς σιωπῆς τὸ θάρρος. Εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ μέχρι τοῦδε ταύτη παρουσία μου, ἐν ἣ ὑπέστην τὰς περιφρονήσεις σας. Δὲν ἠθέλησα τὸ γενικὸν σκάνδαλον νὰ ἀμαυρώσῃ τὰ οἰκογενειακά μας σήματα καὶ ἂν ὀφείλα ἔτι μὲ θυσίαν τῆς ἐλευθερίας μου ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλον τοῦτο· διετήρησα δὲ ἀμόλυτον τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον φέρω, ἂν δὲ ἐκκληιδῶθῃ δὲν πταίω ἐγὼ διὰ τοῦτο. Τὸν ἐραστήν μου ! Ἄ ! κύριε, ἠδύνασο νὰ μοὺ φεισθῆς τῆς ὕβρεως ταύτης. Μάλιστα, ὑπάρχει ἀνθρώπος δὲν ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ ἐκ βάθους ψυχῆς. Δὲν δισταζω νὰ τὸ ὁμολογήσω. Καθ' ἐκάστην ἀναμένω ἀνυπομῶνως τὴν ἀφίξίν του, καὶ τὸν βλέπω μετὰ θλίψεως ἀπομακρυνόμενον. Ὅταν εἶναι πλησίον μου, μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναπνέω εὐκολώτερον καὶ ὅταν τὸν ἀκούω, ἡ φωνὴ του μὲ θέλγει. Πρὸ πολλοῦ τὸν ἠγάπων· καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῶ τὸν ἐσυμβουλευθῆν. Ἀνετράφημεν πλησίον ἀλλήλων καὶ αἰετοεὶ ἐθαύμασα τὸ ὕψος τοῦ χαρακτῆρος του, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν εὐθύτητά του. Μὲ ἠγάπα ὅσον καὶ ἐγὼ τὸν ἠγάπων. Θὰ μ' ἐρωτήσητε τώρα, διατί δὲν τῷ προσέφερα τὴν χεῖρά μου ; Διότι εἶχε τὴν λεπτότητα νὰ μὴ τὴν δεχθῆ, ἕνεκα τοῦ πλοῦτου μου, ἐγὼ δὲ εἶχον τὴν ἀδυναμίαν, τὴν αἰδῶ, νὰ μὴ τὴν προσφέρω. Μετενόησα χιλιάκις, διότι τοῦτο ἤθελε μὲ σώσῃ γάμου, ὅστις ὑπῆρξε δι' ἐμὲ τόσῳ ἀπαίσιος ! Ἐσιώπα· καὶ ἐδέησε νὰ τὸν βιάσω νὰ ἐπανελθῇ πλησίον μου. Μοὶ ἔκρυπτε τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου ἠεώγησαν καὶ τὸν ἐμάντευσα. Ἡμέραν τινα ὀλίγον ἔλλειψε νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας του, διότι τὸ μυστικόν του τῷ ἐξέφυγε. Πρὸς στιγμὴν προσεβλήθη ὑπὸ τῆς μέθης τῆς σκοτοδίνης τοῦ εὐτυχούς

ρωτος. Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἔχω βάρος ἐν τῇ συνειδήσει μου, καὶ ἐλιποθύμησα πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἐὰν ἀπέθνησκα τότε, κύριε, θὰ ἀπηλασσομένη ἀπὸ πολλὰς ὁδύνας! Ἄλλ' ἐπανῆλθον εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ λιποθυμία ἐκείνη ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς προειδοποίησις. Ἀγαπώμεθα, ἀλλ' οὐδέποτε ὀμιλοῦμεν περὶ τοῦ ἔρωτός μας καὶ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ μὴ μὲ πιστεύσης. Καὶ διατὶ νὰ ψευθῶ; τίς δεσμός δύναται νὰ μὲ κρατήσῃ; μεταξὺ μας τίς ἡ ἀνάγκη διπροσωπείας; εἰσθε σεῖς σύζυγός μου εἶμαι καὶ ἐγὼ σύζυγός σας. Καὶ ἂν εὐηρεστεῖτο νὰ ἐπανεέλθης πρὸς ἐμέ, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς δεχθῶ. Ἄλλως τε, εἶσαι ἀρκούντως ἀπασχολημένος, ὥστε οὔτε κἂν νὰ σκεφῆς τοιοῦτόν τι! Σᾶς εἶπον λοιπὸν ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ἐπρόσθεσε μετὰ θλίψεως, ἥτις θὰ ἀφώπλιζε καὶ τὸν θανασιμώτερον ἔχθρόν της:

— Δὲν ἔχω πλέον οἰκογένειαν, δὲν ἔχω τέκνον, ἓνα μόνον ἔχω φίλον. Ἐὰν ἀμαρτάνω ὁ Θεὸς ἄς μὲ κρίνῃ!

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη τύψιν συνειδότητος, ἀλλ' ἀπόφασιν εἶχε νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσῃ.

Σαρδωνεῖον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Ἴδου ἱστορία τεχνηέντως καταστρωθεῖσα, εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ γυνὴ οὐδέποτε ὀμολογεῖ. Δυστυχῶς ἤμην ἐκεῖ, καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα. Ἡδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, καὶ ἐπὶ μίαν στιγμήν, ταχεῖαν ὡς ἀστραπὴν, συνέλαβον τὴν ἰδέαν ταύτην. Ἄλλ' εἶτα ἐσκέφθην ὅτι μὴ ὦν ἀμαρτήτος, ὦφειλα νὰ συγχωρήσω τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἄλλων ἢ ἐπιείκεια αὐτῆ, ἀξίζει, νομίζω, μίαν παραχώρησιν καὶ θὰ ἔλθῃς εἰς τῆς πριγκιπέσσης.

— Ὅχι.

— Τὸ ἀπαιτῶ.

— Καὶ ἐγὼ ἄρνούμαι· δὲν θὰ καταδεχθῶ νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτὴν. Ἡ συνειδήσις μου μοὶ ἀρκεῖ.

— Εἶναι ἡ τελευταία σου ἀπόφασις;

— Ναί.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἤρχισε πάλιν νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, τὰς χεῖρας ἔχων ὀπισθεν καὶ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα.

Προφανῶς ἡ ὀργὴ του ἠῤῥαξαν καὶ κατέβαλεν ὑπερανθρώπους δυνάμεις ὅπως τὴν συγκρατήσῃ.

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν, εἶπεν ἐπὶ τέλους, σταματήσας. Σφάλεις καταφρονῶν τὴν ὀργὴν μου. Ἴδου ποίας συμφωνίας σοῦ πρότεινω. Ἐπιθυμῶ νὰ παρευρεθῆς εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν, ἔχω λόγους, τοὺς ὁποίους κρίνω περιττὸν νὰ σοὶ ἐκθέσω. Ἐὰν συγκατατεθῆς ἡ οἰκία μου μένει πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τὸν κύριον δὲ Σουβραί, ἐὰν ὅμως ἀρνηθῆς, θὰ τῷ γράψω δύο λέξεις ἀπαγορεύων εἰς αὐτὸν ἐπισκέψεις δυνάμενας νὰ σὲ ἐκθέσωσιν. Ἡ ἐπιστολή μου θὰ ἦναι βραχεῖα καὶ προσβλητικὴ, σὲ προειδοποιῶ, καὶ ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ παρατηρήσῃς. Τότε θὰ μοὶ πέμψῃ τοὺς μάρτυράς σου. Ὁ Ροβέρτος εἶναι γεν-

ναῖος καὶ κηδεταὶ τῆς τιμῆς του. Θὰ κτυπηθῶμεν, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ τὸν φονεύσω. Τὴν ζωὴν μου ὀλόκληρον διήλθον ἀσκούμενος, διότι ἐν ἀνάγκῃ ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσω τὴν ζωὴν ἀνθρώπου τινὸς ἢ τὴν τιμὴν γυναικὸς. Εἶναι καὶ τοῦτο μία ἰσχὺς. Μ' ἔννοεῖς;

— Κάλλιστα.

— Καὶ τί λέγεις;

— Ὅτι εἶσαι ἄθλιος. Ἄλλὰ ποῖος εἶναι ὁ σκοπός σου; ἀπεφάσις νὰ μὲ δολοφονήσῃς; Διότι ἂν δὲν εἶχες τοιαύτην ἀπόφασιν, δὲν θὰ ἐφέρεσο οὕτω.

— Θὰ ἔλθῃς, ναί; ἢ ὄχι;

— Μὲ βασανίζεις.

— Ἀπάντησέ μου.

— Ἔστω, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς, μόλις ἀκουομένης, θὰ ὑπάγω. Δὲν τρέμω διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί, ἐπειδὴ γνωρίζει νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ· ἀλλὰ διότι πρέπει νὰ κάμω καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην θυσίαν πρὸς διαφύλαξιν τῆς ἰδικῆς μου τιμῆς καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας ὀνόματος, διότι ἀναμφισβητήτως πιστεύω ὅτι εἶσαι τόσο ἀνάνδρος, ὥστε νὰ συκοφαντήσῃς ὁ ἴδιος τὴν μαρκησίαν δὲ Τανναί.

— Κυρία!

— Ἄς ἀποχωρισθῶμεν, κύριε, ἀρκοῦσιν αἱ βάσανοι. Βλέπετε ὅτι δὲν ἔχω δυνάμεις νὰ ὑποστῶ ἄλλας.

Ἔσυρε βιαίως τὸν κώδωνα.

Καὶ ἐπειδὴ ἀνετρέπετο ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς, ὁ Ὀλιβιέρος ἠθέλησε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Μὴ μ' ἐγγίξῃς, ἐψιθύρισε, μοὶ προξενεῖς φρίκην! Ἐξέλθε! ἄφες με νὰ πάσχω ἐν εἰρήνῃ. Ἐρχονται.

Ἡκούοντο τῷ ὄντι βήματα πανταχόθεν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπῆλθε, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἑλένη ἐξηντλημένη ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἡ Εὐγενεῖα Λαρουέτ καὶ ἡ Σωσάνη εἰσῆρχοντο.

Τὴν μεσημβριαν τῆς ἐπαύριον ἡ Ἑλένη, ἀδύνατος οὕσα ἔτι, κατεστραμμένη δὲ ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τῆς νυκτός, ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾶς ἔδρας ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς αἰθούσῃ.

Ὁ Ροβέρτος ἐκάθητο ἐνώπιον αὐτῆς, λίαν ἀνήσυχος διὰ τὴν ὑποτροπὴν ἐκείνην.

Αὕτη προσεπάθει νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Θὰ ὑπάγῃς λοιπὸν εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν; τῇ εἶπε.

Τῷ ἀπήντησεν ἀδιαφόρως, θαυμασιῶς ὑποκρινομένη.

— Ὁ σύζυγός μου τὸ ἐπιθυμεῖ.

— Εἶναι ἀδυναμία ἀναξία σοῦ!

Πικρὸν μειδίαμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χεῖλών της.

— Τὸ πιστεύετε; τῷ εἶπεν.

Λυπηρὸν μυστήριον, ἐκρύπτετο ἐν τῷ τόνῳ δι' οὗ αἱ λέξεις αὗται προεφέρθησαν.

Ὁ κόμης τὸ παρετήρησεν.

— Μοὶ κρύπτεις κατὶ, Ἑλένη, τῇ εἶπεν.

— Ἄλλὰ, φίλε μου...

— Κάτι μοὶ κρύπτεις.

— Πῶς σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα αὕτη;

— Ὁ μαρκήσιος ἀπήτησε τοῦτο παρὰ σοῦ.

— Πράγματι· ἀλλ' ἡ αἰτία δι' ἣν τὸ ἀπήτησεν εἶναι ἀξέπαινος· ἡ παρουσία μου ἐν τῷ χορῷ τούτῳ θὰ καταπαύσῃ κακολογίας τινάς, διασπειρομένας ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

— Αὐτὸ σοὶ εἶπε;

— Βεβαίως.

— Καὶ ἐπὶ τέλους ἐνέδωκας;...

— Ἔδωκα τὸν λόγον μου.

Ζωηρὰ ἀνησυχία κατέλαβε τὸ λογικὸν τοῦ κόμητος. Βεβαίως ὁ Σουβραί οὔτε κἂν ἐφαντάσθη ὅτι δυνατόν νὰ λάβῃ χώραν ἐγκλημα, ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἰατρός εἶχεν ἀπαγορεύσει τὰς συγκινήσεις καὶ τοὺς κόπους, διότι ἡ κατάστασις τῆς υγείας τῆς Ἑλένης ἀπῆται πλήρῃ ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν ἀπόλυτον.

Ἐὰν ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ συνοδεύσῃ τὴν φίλην του καὶ νὰ τὴν προστατεύσῃ κατὰ παντὸς ἀπροόπτου!

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα ἡ Σωσάνη ἀνήγγειλε τὴν κυρίαν βαρώνην Μονταμβιέρ.

Ἦτο εὐτυχῆς συγκυρία.

Ἡ Λουίζα ἐνηγκαλίσθη τὴν φίλην της μετὰ διαχύσεως.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τῆς πριγκιπέσσης, εἶπεν. Ἡ ὦραία Βάνδα εἶναι περιχαρῆς. Ἐπὶ τέλους κατέστης λογικὴ· πρέπει νὰ ἦναι τις κοινωνικός, ἀνάγκη πᾶσα. Ἐμαθα τὸ μέγα νέον· ὁ Ὀλιβιέρος μοὶ τὸ διηγήθη. Εἰξεύρεις; θὰ ἦναι λαμπρὰ· θὰ ἦναι ἡ ἐξαιρετικὸς ὀρχήστρα τῆς αὐλῆς, πλήθος ἀνθέων εἰς τὸν πρόδομον, εἰς τὰς κλίμακας, εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ, πανταχοῦ ἄνθη. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ εἶναι τὸ νέον τῆς ἡμέρας ἐν τῇ συνοικίᾳ. Ἐφρόντισες τοῦλάχιστον διὰ τὰ φορέματά σου; τὰ ἰδικά μου εἶναι ἔτοιμα. Θὰ ἴδῃς! Ἡ μήτηρ μου ἐφέρθη καθὼς πρέπει· ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἐπεθύμουν νὰ γείνω ὁ ὠραιότερος ἀστὴρ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ μίαν ὥραν δι' εὐστροφίας ἐκτάκτου, διηγήθη ὅτι κατέστη ἐπιστημότης, ὅτι τινὲς κατήντων εἰς ποταπότητας, ὅπως ἐπιτύχῃσι παρ' αὐτῆς προσκλητήριον διὰ τὴν ἑορτὴν.

— Ὡς καὶ οἱ πουριτανοὶ τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, εἶπε θέλουν νὰ ἔλθουν, ἀγαπητὴ μου.

Αἴφνης ἠγέρθη, προφασισθεῖσα ὅτι θὰ ἔκαμνε πολλοὺς ἔτι δρόμους παρὰ ταῖς ραπτραίας καὶ ταῖς ἀνθοποιούς.

— Σὲ ἀφίνω, ἐπρόσθεσε, μὲ μεγάλην μου δυσαρέσκειαν, ἀλλὰ πρὸ πάντων προσπάθησε νὰ γείνης ὦραία, νὰ κατορθώσῃς νὰ ἀμαυρώσῃς πᾶσαν ἄλλην.

Ἡσπᾶσθη ἄπαξ ἔτι τὴν Ἑλένην καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ.

Δὲν εἶχε διαβῆ ἔτι τὸν οὐδὸν, ὅτε ἐπέστρεψεν αἴφνης, καί:

— Εἰπέ μου λοιπὸν, κύριε δὲ Σουβραί, εἶπε μὲ τὸ γλυκὺ μειδίαμά της, δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ θαυμάσητε τὸ εἶδωλόν σας, ἐν τῷ θριάμβῳ του;

— Ἄλλὰ...

— Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σας λησμονήσω!

Τί τὰ θέλετε, ἔχω τόσας φροντίδας ! Ὁ ἦσθε λοιπὸν ἐκ τῶν ἡμετέρων...

— Δὲν τὸ ἐφαντάσθη, εἶπεν ἐρυθριῶν διὰ τὸ ψεῦδος τοῦτο, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε...

— Ἀκούεις ἐκεῖ ! ἂν τὸ θέλω ! Βεβαίως τὸ θέλω καὶ μάλιστα σὰς ὑπόσχομαι ἐν βάλς. Εἰξεύρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ πάρα πολύ. Χορεύετε ;...

— Ὀλίγον.

Ἐξήγαγε μικρὸν σημειωματᾶριον ἐξ ἀβορίου καὶ ἐσημείωσεν :

— Τὸ πέμπτον βάλς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί.—Ἐτελείωσεν !...

Καὶ ἐκ μεγαλειτέρου χαρτοφυλακίου ἐξήγαγε προσκλητήριον, ἐπέγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὄνομα καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν κόμητα.

— Ἴδου πλέον εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ἔλθητε. Χαῖρε. Νὰ ἐπιμεληθῆς τὸν καλωπισμὸν σου, Ἐλένη, διὰ νὰ κάμης νὰ σκιάσουν αἱ ἄλλαι ἀπὸ ζηλοτυπίας θὰ ἦναι ὠραῖον.

Καὶ ἀνεχώρησε πετῶσα ὡς χελιδών.

Ὁ δὲ Σουβραί ἐφύλαξε τὸ προσκλητήριον λέγων καθ' ἑαυτὸν :

— Δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Ὁ ἐπαγρυπνῶ τοῦλάχιστον ἐπ' αὐτῆς.

Z'

Τὴν δεκάτην τρίτην Μαρτίου, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν καθίστατο σχεδὸν ἀδύνατος κατὰ τὴν παράδον Μοντέν τὸ πλῆθος τῶν ἀμαξῶν τούτων, μὲ τοὺς λαμπροὺς αὐτῶν φανούς καὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἀνασκάπτοντας ἐξ ἀνυπομονησίας τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός, ἐτοποιηθῆντο κατὰ μακρὰς σειρὰς πρὸ τῶν βαθμιδῶν τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου Καβάλι.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἦτο ἀξιοσημείωτον.

Ὁ ἄγγελος εἶπε ὅτι ἡ πρόσοψις αὐτοῦ ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τινος Ὀρκανιά ἡ Βρουνολέσκη Φλωρεντινοῦ, ἂν ἡ λευκότης τῶν λίθων καὶ τὸ πρόσφατον τῆς οἰκοδομῆς δὲν ἀπέκλειον τὴν σκέψιν ταύτην.

Ὁ πρίγκιψ Καβάλι ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἐν Παρισίοις μέγαρον αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὀμιλῶν, ἔλεγε δικαίως : «τὸ παλάτιόν μου», τὸν τύπον τῆς πατρίδος του.

Διὰ μέσου τῶν τριάκοντα παραθύρων τῆς μεγάλης αὐτοῦ προσόψεως, ἀπλετον φῶς διεχέετο ἐπὶ τῆς παρόδου, μετριάζομενον ἐκ τῶν ἔσωθεν τοποθετημένων ἐξαισίας λεπτότητος παραπετασμάτων.

Πλῆθος περιέργων ἴστατο περὶ τὸ μέγαρον, παρατηρῶν τοὺς προσκεκλημένους καὶ ἀποδίδων ὄνομα τι γνωστὸν ἀνὰ ἕκαστον νεωστὶ ἀφικνούμενον.

Πάντες οἱ ἐπίσημοι ξένοι, Ἀμερικανοί, Ρῶσσοι, Ἴταλοὶ ἢ Σλάβοι, ἤρχοντο ἀλληλοδιαδόχως ν' ἀναμιχθῶσι μετὰ τῶν μεγάλων διπλωματῶν, καὶ τῶν ἐξ αἵματος ἢ πλοῦτου εὐγενῶν.

Ἰπῆρχον περισσότεροὶ ἄνδρες παρὰ γυναῖκες.

Ἡ διαβόητος καλλονὴ τῆς Βάνδας

εἶλκε τοὺς πρώτους ὡς χρυσαλλίδας περὶ τὸ φῶς καὶ ἐφυγάδευεν ἐκ ζηλοτυπίας τὰς ἄλλας ! Ἐκτὸς τούτου ἡ διαφιλονεικουμένη ὑπόληψις τῆς Βάνδας ἐμάκρυνέ τινας ἐκ τῶν μᾶλλον σεμνοτύπων.

Οἱ περιέργοι — γείτονες ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, θαλαμηπόλοι, μάγειροι ἢ θυρωροὶ — συνωθούντο, καταπατούμενοι ὑπὸ τῶν πολιτοφυλάκων τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν τάξιν, ὅπερ δὲν ἐμπόδιζε αὐτοὺς νὰ χαιρετῶσι τὴν ἀφίξιν τῶν προσερχομένων, προφέροντες ἐκάστοτε νέον ὄνομα :

— Ἴδου ὁ πρίγκιψ Γκουρόφ μετὰ τῶν ὡς ψήκτρας ὀφρύων του ! ἔχει τὸ ἦθος ρευθῶδες ὁ γέρω Κοζάκος ! καὶ εἶναι τόσῳ φιλάργυρος, φίλε μου, ὅσῳ εἶναι καὶ πλούσιος.

— Ἡ μαρκησία Λανδινί ! εἶναι πολὺ καλὰ βλαμμένη, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸ δέρμα νὰ φορῆ λευκά ! Τί γούστο !

— εἶναι ὅμως βουτηγμένη 'στὸ διαμάντι !

— Καὶ ὄχι ἀπὸ ψεύτικα εἶναι πραγματικὰ ὄλα νὰ τᾶχαμε !

— ὦ, ὦ, ὁ Σαβάρ, ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου ! Τί θέλει αὐτὸς ἐδῶ ;

Μάγειρός τις ἐνδεδυμένος λευκὰ καὶ ἔχων ἀνασυρμένον τὸ περιζωμά του, ἤρχισε νὰ γελᾶ λέγων :

— Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια θὰ ἔκαμνα καὶ ἐγὼ ἐμπορικὴν σύμβασιν μὲ τὴν κυρίαν τοῦ μεγάρου, ἂν ἤμουν ὑπουργός. εἶναι πολὺ ὠραία καὶ αὐτὸ πιστεύω τραβᾶ ἐδῶ τὸν κύριον ὑπουργόν !

Ἡ βαρὼνη Μονταμβέρ ἤρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ τῆς μητρὸς τῆς κυρίας Σεβερέν, ἧτις ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος, ἐν μέσῳ τῆς χρυσοφάντου ἐνδυμασίας τῆς.

Ὁ βαρὼνος κατέβη πρῶτος μετὰ κόπου ἐκ τοῦ ὀχήματος καὶ προσέφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν πενθεράν του, στεναζών.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του εἶχε σημάνη.

— Ὑποκριτὰ ! ἀνεκράξέ τις, εἶσαι ἀναιμικός ὅσον καὶ ἐγώ.

Ἡ Λουίζα τὸν ἤκουσεν.

Ἄνεζήτησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, οὕτως τὴν φωνὴν ἀνεγνώρισεν.

Ἦτο θαλαμηπόλος τις διωχθεὶς ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ βαρῶνου καὶ ἤδη ἐξεδικεῖτο.

Ἡ κυρία Μονταμβέρ διήλθε δάκνουσα τὰ χεῖλη. Ἀσθενεῖς τινες ἤχοι τῆς ὀρχήστρας, τοποθετημένης ἐπὶ ἐξέδρας δεσποζούσης τῆ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, ἤκούοντο ἐν τῇ ὁδῷ ἐν μέσῳ τοῦ ὑποκάφου θορύβου τῶν ὀχημάτων, ἅτινα ἀδιαλείπτως διεδέχοντο ἄλληλα.

Καὶ πάντοτε μετὰ τοῦ πλῆθους ἠκούοντο χαμηλοφῶνως ἐκφωνούμενα διάφορα ὀνόματα :

— Ἡ πρίγκιπέσσα Δόρια.

— Ὁ στρατηγὸς Ροβέρτος.

— Ἡ κυρία Ροσβαί, ἡ ἐκατομμυριοῦχος Ἀμερικανίς, ἡ βασίλισσα τοῦ Πετρελαίου.

— Ὁ κόμης Βορόσκη !

Ἦτο παρέλασις λαμπρὰ καὶ ἀτελεύτητος.

Αἱ γυναῖκες, παρὰ τὴν ζηλοτυπίαν αὐτῶν διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἄλλων, ἀφῆνον κραυγὴν θαυμασμοῦ, ὅτε ἀκτινοβολοῦσά τις καλλονή, πλουσίως ἐνδεδυμένη, ἐξήρχετο τῆς ἀμάξης καὶ ἀνήρχετο ἐν τῷ μεγάρῳ, διερχομένη ἐν τῷ μέσῳ δύο στοιχῶν θαλαμηπόλων, ἐνδυμένων ὡς οἱ στρατάρχαι τῆς Γαλλίας.

Τὸ κάλλος οὐδέποτε παραβλέπεται, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε ἐπιβάλλεται.

Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀνθρωπὸς τις ὑψηλός, ἀνδρικήν ἔχων στάσιν, ἐφθασε πεζῇ. Ὁ καιρὸς ἦτο ζηρὸς καὶ τὰ πεζοδρόμια καθαρὰ ὡς τὸ δάπεδον αἰθούσης.

Ἐβλεπέ τις ὑπὸ τὸ ἐκ σισύρας περιτραχήλιον αὐτοῦ, τὰ ἄκρα τοῦ καταλεύκου λαίμοδέτου του.

Θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε διὰ βροντῶδους φωνῆς, ἀπολεσθείσης ἐν τῷ θορύβῳ τῶν αἰθουσῶν :

— Ὁ κύριος κόμης δὲ Σουβραί.

Ὁ κόμης ἀνέμιχθη μετὰ τοῦ πλῆθους, ὅπερ ἠῤῥαζεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς κλειστὸν μελανὸν ὄχημα, συρόμενον ὑπὸ δύο ἵππων, ἐπιτηδείως ὀδηγούμενον ὑπὸ πεπειραμένου ἡνιόχου, ἔστη πρὸ τοῦ μεγάρου Καβάλι.

Ὁ θαλαμηπόλος κατέβη ἐκ τῆς ἔδρας του, ἐνῶ ὁ Στίπ, διότι αὐτὸς ἦτο ἴστατο εὐθὺς ἐπὶ τῆς ἔδρας του, παρατηρῶν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν κεφαλῶν, αἵτινες εἶχον ἐστραμμένον τὸ ὄμμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί ἦτο γνωστὸς τοῖς πᾶσι καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ περιέργεια τοῦ κοινῶ ἠῤῥαζεν ὅτε κατῆλθε τῆς ἀμάξης του.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς ἑορτῆς, εἶπε κακεντρεχῆς τις.

Ἄλλ' ὁ σαρκασμὸς διεκόπη πάραυτα.

Αἰσθητὰ τι σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας διέτρεξε τὰ συνωθούμενα πλῆθη ὡς εἰ ἐφρικίων ἐπὶ τῇ θέξ τῆς Ἐλένης, ὠχροτάτης, πρὸς ἣν ὁ σύζυγος αὐτῆς εἶδιδε τὴν χεῖρα, ἐνῶ ὁ θαλαμηπόλος τῇ ἐκράτει τὴν μακρὰν οὐρὰν τῆς λευκῆς ἐσθῆτός τῆς ὑπὸ τὴν μαλακὴν σισύραν ἐπεινδύτου ἐξ ἐνυδρίδος.

Ἡ κόμη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐπιπτε βοστρυχώδης περὶ τὸ ὡς ἐξ ἀλαβάστρου μέτωπόν τῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαμπε διάδημα ἐξ ἀδαμάντων.

Ἡ γλυκεῖα καὶ μετρίοφρων φυσιογνωμία τῆς ἐπέβαλεν αἰσθητὰ τι τρυφερότητος καὶ οἴκτου.

— Δυστυχησμένη γυναικοῦλα ! ἐψιθύρισε θυρωρὸς τις, ἐν γνώσει ὦν τῶν διατρεχόντων, ὁ μαρκήσιος σύζυγός τῆς τὴν τυραννεῖ !

Ἐν τῇ συνοικίᾳ ἡ Ἐλένη ἐλατρεύετο διὰ τὰς ἀγαθοεργίας τῆς.

Οὐδέποτε ἀπευθύνετό τις ἐπὶ ματαίῳ πρὸς αὐτήν, ἡ δὲ χάρις μεθ' ἧς τὸ δῶρημα εἶδιδετο, ἐδιπλασίαζε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ.

Ὅτε ἡ Ἐλένη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ

συζύγου της, με τὴν μακρὰν αὐτῆς ἐσθῆτα, ἣτις ἐσάρωνε τὸ δάπεδον, οὐδεὶς σχεδὸν τῶν προσκεκλημένων τῆς πριγκιπέσσης ἔλειπεν.

Κίνησις τις ἐκπλήξεως ἐξεδηλώθη ἐν ταῖς ὁμίλοις.

Πάντες ἐψιθύριζον :

— Ἡ κυρία δὲ Τανναὶ παρὰ τῆ πριγκιπέσση Βάνδα!

Ἦτο τοῦτο σκανδαλώδες.

Ὅσα λοιπὸν διεδίδοντο ἦσαν ψεύδη!

Ἄλλως τε πῶς ἐξηγεῖτο ἡ ἀναίδεια τοῦ μαρκησίου, τολμῶντος νὰ φέρῃ εἰς ἀντιπαράστασιν τὴν σύζυγον μετὰ τῆς ἐρωμένης του;

Ἐκπληξίς κατέλαβεν ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, τὸ κατὰφορτον ἐξ ἀδαμάντων, τὸ φέρον τὸ μελανὸν τῆς ἐορτῆς ἔνδυμα, ἡ τὰς ἐκτραχηλισμένας ἐσθῆτας, αἰτινες ἄφινον νὰ φρίωνται αἱ ἀπαστράπτουσαι ἐκ τιμαλφῶν λίθων ὠμοπλάται, αἱ ἐκπέμπουσαι ἀκτίνας ποικιλοχρόους, ὡς δέσμη πυροτεχνήματος.

Ἄμα εἶδε τὸν μαρκησίον ἡ Βάνδα, ἀφῆκε τὸν μικρὸν ὄμιλον ὑφ' οὗ περιεκυκλοῦτο, τὸν ὑπέρπλουτον βαρῶνον Συμεῶν τὴν κυρίαν Ροσβαί, τοὺς Δόρια, καὶ προέβη πρὸς συνάντησιν τῆς Ἑλένης.

Τῆ ἔτεινε τὰς χεῖρας καὶ τῆ εἶπε μεγαλοφώνως :

— Μὲ ὑποχρεοῦτε λίαν, μαρκησία, καὶ σὰς εὐγνωμονῶ πολὺ!

Ἡ Ἑλένη ἐψιθύρισε συγκεχυμένας τινὰς λέξεις.

Κῦμα αἵματος ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, ὅπερ ἐχρωματίσθη ζωηρῶς. Ἡ δυστυχὴς ὑπέφερε μαρτύριον.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐξ ἐναντίας διετέλει ἐντελῶς ἐν ψυχραίμῃ.

Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ ἐρωμένη κατέθρανε τὴν νόμιμον σύζυγον μετὰ τὴν λάμπιν τῶν τριάκοντα ἐτῶν της, τὴν ἡλικίαν ταύτην τῆς ἐντελείας τῶν ἀληθῶς ὀραίων γυναικῶν.

Ἡ Ἑλένη ἐφάνετο ἰσχυροτάτη ἀπέναντι τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου τέκνου τοῦ βορρᾶ, τοῦ λευκοῦ ὡς ἡ χιὼν καὶ λάμπωντος ὡς τὸ βόρειον Σέλας, τοῦ εὐκινήτου καὶ ἰσχυροῦ, ἅμα δὲ μεγαλοπρεποῦς καὶ εὐκάμπτου.

Ὁ Μονταμβέρ παρετήρει τὴν συνάντησιν ἐκείνην.

Ὁ βαρῶνος μ' ὄλα τὰ λάθη, τὰ ἐλαττώματά του, ἂν θέλετε, εἶχε σπέρματά τινὰ εὐγενῶν αἰσθημάτων ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἦννόησε πόσον σκληρὰ ἦτο ἡ συνάντησις ἐκείνη διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ ἤλθε πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, ἐνῶ ὁ Σουβραὶ κατέστειλε τὴν ὀργὴν του.

Μὲ τὸν βραχίονα ἔτοιμον προέβη πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν.

— Μοὶ δίδετε τὴν ἀδειαν, εἶπε, νὰ ὀδηγήσω τὴν κυρίαν δὲ Τανναὶ εἰς τὰς αἰθούσας σας, καὶ νὰ τῆ δεῖξω τὰ θαυμάσια των;

Ἡ Ἑλένη ἔριψεν αὐτῷ εὐγνωμοσύνης βλέμμα καὶ ἀπεμακρύνθη προθύμως.

— Σὰς ὑπήκουσα, πριγκιπέσσα, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Καὶ διὰ ταχέως βλέμματος τὴν ἠρώτησε.

Ἡ Πολωνὶς ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἠμικλείστων καὶ σκιαζομένων ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων σχεδὸν μελανῶν, διδόντων αὐτοῖς παράδοξον λάμπιν, τὴν ἀντιζηλὸν της, ἣτις ἀπεμακρύνετο.

Ἐπειτα ἔδραξε τὰ χεῖλη της καὶ ἐφαίνετο ἔμφροντις.

Ἡ δὴν αὐτὸς ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ μαρκησίου, μ' ὄσην ἂν κατέβαλλε προσπάθειαν νὰ κατισχύσῃ ἑαυτοῦ, ζωηροτάτη συγκίνησιν.

Ἦτο ἀποτρόπαιος σκηνή, ἣτις ἐπαίξετο μετὰ τὸν δύο αὐτῶν ὄντων, τῶν κατὰ τὸ φαινόμενον μειδιῶντων καὶ εὐτυχῶν, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ τῇ καταφώτῳ καὶ ἀπαστραπτούσῃ, ὑπὸ φάτνωμα ἐν ᾧ, ἐπὶ τοιχώματος ἀνοικτοῦ χρώματος, ἐρωτιδεῖς ἔπαιζον μὲ στεφάνους ἀνθέων, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ταύτῃ, τῇ πλήρει ἀρωμάτων, καὶ ὅπου ἡ μουσικὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέκρουεν ἐν τῶν ὠραιότερων βαλισμῶν τοῦ Στραύς.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ πριγκιπέσσα δὲν ἀπήντα εἰς τὴν σιωπηλὴν αὐτοῦ ἐρώτησιν, τῆ εἶπεν ἀπλῶς :

— Λοιπὸν;

Καὶ ἡ Βάνδα προσηλωμένη ὡς ἦτο:

— Ὁ ἰατρὸς εἶχε δίκαιον! εἶπεν.

— Πῶς;

— Εἶναι ὀλίγον ἀδύνατος, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ τι, χωρὶς μὴν τοῦ προσώπου αὐτῆς νὰ συσταλῇ, χωρὶς οὐδὲν νὰ δύναται νὰ προδώσῃ τὴν μυχίαν αὐτῆς σκέψιν, ἐπέστρεψε παρὰ τῷ ὀμίλῳ, ὃν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Ὁ βαρῶνος Συμεῶν ἔλεγεν εἰς τὸν κόμητα Βορόσκη:

— Μετὰ τινὰ σημεῖα φαίνονται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐμειδίασεν.

— Εἶσθε λοιπὸν ὑπὲρ τῆς ἐκπτώσεως, βαρῶνε; εἶπε μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας.

Ἄλλὰ συγχρόνως τὸ βλέμμα της διεσταυρώθη μετὰ τοῦ βλέμματος τῆς Βοεμίδος, ἣτις ἐφάνη ὑπὸ παραπέτασμα τι, καὶ δι' ἀδιστάτου νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἔδωκε διαταγὴν τῇ Μίσκᾳ.

Καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν συνομιλίαν της:

— Ἐλέγατε λοιπὸν;...

Πρὸς τὸ μεσονύκτιον ἡ ἐορτὴ ἦτο ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ζωηρότητι, ἐχόρευον ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ τῇ στοᾷ, ἣτις ἀπέληγεν εἰς τὸ θερμοκήπιον, τὸ ὄντως πριγκικὸν ὑπόστεγον τοῦτο οἰκοδόμημα, ρυθμοῦ ἰταλικοῦ ἀναγεννησεως, οὐτινος ἐκάστη εἰκὼν, ἦτο ἀριστοῦργημα τι τῶν μεγαλύτερων καλλιτεχνῶν τῆς φλωρεντινῆς σχολῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀνεμίχθη ἐν τῷ πλῆθει τῶν προσκεκλημένων, καὶ ἐκάλυπτε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ταραχὴν, ὑπὸ τὴν ἐντελεστέραν ἀταραχίαν.

Περιεδιαβάζε μετὰ νέας τινὸς γυναικός, ὅτε εἶδεν εἰς τὸ κοίλωμα παραθύρου, ἀνθρώπον τινὰ ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅστις ἐφαίνετο ἐπαγρυπνῶν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ.

Ἀντήλλαξαν βλέμμα ἐξ ἐκείνων, ἀτινα πλήρη ἠλεκτρισμοῦ ὄντα, νομίζει τις ὅτι ζητοῦσι δι' αὐτῶν νὰ κατακεραυνοβολήσωσι τὸν ἀντίπαλόν των.

Ὁ κόμης ἐπροχώρησεν ἐνστίκτως πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ἐθεώρει δικαίως ὡς ἐχθρόν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ βαρῶνη Μονταμβέρ, παρενέβη θορυβωδῶς μετὰ τῶν αὐτῶν.

— Τί λοιπὸν σκέπτεσθε, φίλε μου; εἶπεν αὕτη πρὸς τὸν Σουβραὶ. Λησμονεῖτε ὡς βλέπω! Τὸ πέμπτον βάλς ἔφθασεν!

Ὁ κόμης ἀνέλαβεν εὐχαρίστως τὴν ἐπέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του, εὐδαίμων διὰ τὴν μεσολάβησιν ταύτην.

Διότι πρὸς τί ν' ἀναλάβῃ τοιαύτην ἔριδα;

Ἐν τούτοις ἡ καρδία του ἦτο τεθλιμμένη.

Ἐπεθύμει ὥστε ἡ Ἑλένη νὰ εὐρίσκητο μακρὰν τῶν αἰθουσῶν ἐκείνων, εἰς ἃς ἐφοβαίτο ὅτι διέτρεχε κίνδυνον, κατατρυχόμενος ὑπὸ τοῦ προαισθήματος ἐκείνου, ὃ περ μᾶς κλείει ἐνίοτε τὴν καρδίαν καὶ ἐνσπείρει εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀόριστον τρόμον.

Ἐν τούτοις τί ἠδύνατό τις νὰ φοβηθῇ εἰς συνάθροισιν συνισταμένην ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστέρων ὀνομάτων τῆς ἀριστοκρατίας;

Ἄλλως τε καὶ ἡ ὄψις τῆς πριγκιπέσσης τὸν καθησύχαζεν.

Ἡ θριαμβεύουσα Βάνδα, ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς εὐθυμίας. Ἀπηύθυνε πρὸς ὅλους φιλοφρόνημα χάριεν. Καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ἡρεμωτέραν καὶ γλυκυτέραν φυσιογνωμίαν! Ἐφαίνετο πληρέστατα εὐδαίμων.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἔτρομεν. Ἐν τῷ ἡδονικῷ ἐκείνῳ θορύβῳ, συρόμενος ὑπὸ τῆς βαρῶνης—γυναικὸς μὴ αἰσθανομένης τὴν κόπωσην καὶ ἀφιεμένης ὅλης εἰς τὴν ἡδονήν, τὸ φυσικὸν αὐτῆς στοιχεῖον, ὡς τὰ πτηνὰ ἐν τῷ ἀέρι, — ὅτε παρηγκώνισε τὸν Μονταμβέρ, διαγράφοντα βηματισμὸν βάλς καὶ ὑποβαστάζοντα τὴν χορευτρίαν αὐτοῦ Ἑλένην, ἣτις δὲν ἠθέλησε ν' ἀρνηθῇ εἰς τὸν τυχαῖον ἐκεῖνον προστάτην, εὐνοϊαν θερμῶς ἐπικαλεσθεῖσαν.

Καὶ τότε τὰ δύο ζεύγη ἀπηύθυναν ἀλλήλοις ἐμπαικτικὰ ἐπιφωνήματα.

Ἡ βαρῶνη ἐκάλυπτε δι' ἐπιγραμμάτων τὸν σύζυγον αὐτῆς, καταληφθέντα ἐπ' αὐτοφόρῳ εἰς ἀνθυγιεινὴν ἀσκήσιν.

— Δι' ἐμὲ θὰ ἦσο ἀσθενὴς νὰ χορευῆς!

Ἡ: — Νὰ ἡ φίλη μου, ἐχειραφετήθη. Καὶ ἀπηύθυνε φιλοφρονήσεις τῇ μαρκησίᾳ.

— Κάμνεις θαύματα, φιλότατη μου, θεραπεύεις τοὺς καχεκτικούς;

Ὁ Μονταμβέρ δὲν ἐβράδυνε νὰ μακρυνθῇ, συμπαρασύρων φιλοφρόνως τὴν Ἑλένην πρὸς τὸ κυλικεῖον.

Ὁ Ροβέρτος ἐπεθύμει νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἡ Ἑλένη ὁμοίαζε τῷ φιλαργύρῳ Ἀσερὸν καὶ δὲν ἐγκατέλιπεν εὐκόλως τὴν λείαν της.

[Ἔμεται συνέχεια.]

Κ.*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεπλήρωσα τὸ 22ον ἔτος.

Τοιαύτη ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν θερμότης μου, ὥστε δὲν ἠσθάνθη ἄλλον ἔρωτα μείζονα τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἁγίαν θρησκείαν του, ἣν ἐπεθύμουν νὰ διαδώσω καὶ νὰ ἴδω θριαμβεύουσιν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Ἐξομολογοῦμαι, ὅτι αἰσθῆμά τι βέβηλον ἐμίχθη πρὸς τὴν καθαρὰν ταύτην ἀγάπην. Ὑμεῖς τὸ γνωρίζετε ὅς τὸ εἶπον χιλιᾶκις καὶ ὑμεῖς βλέπων με μετὰ τῆς συνήθους σας ἐπιεικειᾶς, μοὶ ἀπεκρίθητε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἄγγελος, καὶ ὅτι καὶ μόνη ἡ ἀπαίτησις τοιαύτης τελειότητος εἶνε ὑπεροψία. Ὅτι ὀφείλω νὰ μετριάσω τὰ αἰσθήματα ταῦτα, καὶ ὄχι νὰ τὰ ἀποπνίξω καθ' ὅλοκληρίαν. Ὅ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρω, ἡ φιλοδοξία, ἀποκτωμένη δι' αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, ὥστε νὰ σχηματίσῃ τις περὶ ἑαυτοῦ μίαν κακὴν ἰδέαν, ταῦτα πάντα ἐν μετριότητι ὑπάρχοντα, καλυπτόμενα καὶ κολαζόμενα διὰ τῆς χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ ἀγόμενα πρὸς καλὸν σκοπὸν, ἔχουσιν ἀναμφιφύλως τι τὸ ἐγωιστικόν, ἀλλὰ καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς διεγερτήριον καὶ στήριγμα εἰς τὰς σταθερωτέρας καὶ εὐγενεστέρας ἀποφάσεις. Δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ περὶ τῆς ὑπεροψίας μου ἐνθουσιασμός, ὅστις μὲ καταλαμβάνει σήμερον, δὲν εἶνε τὸ ὅτι ἔχω μεγάλην πεποίθησιν εἰς ἐμυτόν, τὸ ὅτι ἀποβλέπω εἰς δόξαν ἐγκόσμιον, ἢ ὅτι ἔχω μεγάλην πρὸς τὴν ἐπιστήμην περιέργειαν. Οὐδὲν τούτων ὑπάρχει. Οὐδὲν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὸν ἐγωισμόν, καὶ μᾶλλον μέχρι τινὸς τὸ ἐναντίον. Αἰσθάνομαι εἰδός τι κοπώσεως, καταπτώσεως, ἐγκατάλειψιν τῆς θελήσεώς μου, μεγάλην εὐκολίαν εἰς τὰ δάκρυα.

Κλαίω τὸσον εὐκόλως ἐκ τρυφερότητος, ὅταν βλέπω ὠραῖόν τι ἀνθύλλιον, ἢ ὅταν θεωρῶ τὴν μυστηριώδη, ἀσθενῆ καὶ λεπτοτάτην ἀκτῖνα μακρουνὸς τινος ἀστέρος, ὥστε σχεδὸν αἰσθάνομαι φόβον.

Εἰπέτε μοι σεῖς τί σκέπτεσθε περὶ τούτου, δὲν ὑπάρχει ἀσθένειά τις εἰς τὴν κατὰστασιν ταύτην τῆς ψυχῆς μου.

* *

8 Ἀπριλίου.

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐξοχικαὶ διασκεδάσεις, ἐν αἷς ἀναμιγνύομαι πολὺ, καὶ τοὶ ἐνοχλοῦμενος.

Συνώδευσα τὸν πατέρα μου εἰς ὅλα τὰ κτήματά του, καὶ ὁ πατήρ μου καὶ οἱ φίλοι του, ἀποροῦσι πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅλως διόλου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐξοχικῶν πραγμάτων. Δὲν φαντάζεσθε πόσον παρ' αὐτοῖς ἡ σπουδὴ τῆς Θεολογίας, εἰς ἣν ἀφιέρωθην, θεωρεῖται ὅλως ἐναντία εἰς τὴν γνώσιν τῶν φυσικῶν πραγμάτων. Πόσον ἐθαύμασαν τὴν παιδείαν μου, ὅταν μὲ ἐβλεπον

νὰ διακρίνω ἐν ταῖς ἀμπέλοις, ἐν αἷς μόλις ἀρχίζουσι νὰ ἀνοίγωσι τὰ φύλλα, τὴν ρίζαν pedro-Jimenes, καὶ Don Bouno! Πόσον ἐθαύμασαν ἐπίσης, ὅτι ἐν τοῖς πρασίνοις σπαρτοῖς διέκρινον τὴν κριθὴν ἀπὸ τοῦ σίτου, καὶ τὸ ἄνισον ἀπὸ τῆς φακῆς, ὅτι ἐγνωρίζουν πολλὰ δένδρα καρποφόρα καὶ σκιερά, καὶ ὅτι ὡς καὶ εἰς τὰ χόρτα αὐτὰ τοῦ ἀγροῦ, ἀνέφερον διάφορα ὀνόματα, καὶ περιέγραφον διαφόρους αὐτῶν ιδιότητας ἢ ἀρετάς.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἥτις ἔμαθε παρὰ τοῦ πατρὸς μου πόσον μὲ εὐχαριστοῦσιν οἱ κῆποι ἐνταῦθα, μὰς προσεκάλεσε νὰ ἐπισκέψωμαι ἕνα τοιοῦτον, ὃν κέκτηται εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου, καὶ νὰ φάγωμεν ἐκ τῶν δροσερῶν πρωΐμων χαμαικεράσων, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ. Ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τῆς Πεπίτας τοῦ νὰ περιποιηθῆ τὸσον τὸν πατέρα μου, ὅστις τὴν ἐποφθαλμιᾷ, καὶ ὃν ἀποκρούει αὕτη, νομίζω ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς μικρᾶς αὐτῆς φιλαρσεκειᾶς, ἀξίας μομφῆς.

Ἄλλ' ὅταν κατόπι βλέπω τὴν Πεπίτα, καὶ εὐρίσκω αὐτὴν τὸσον φυσικὴν, τὸσον εἰλικρινῆ καὶ τὸσον ἀπλῆν, μοὶ φεύγουσιν αἱ κακαὶ σκέψεις καὶ φαντάζομαι, ὅτι τὸ πᾶν πράττει ἀθῶως, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ τὸ νὰ διατηρῆ τὴν καλὴν φιλίαν, ἥτις τὴν συνδέει μετὰ τῆς οἰκογενείας μου.

Ὅπως δὴποτε, προχθὲς τὸ ἑσπέρας ὑπῆγαμεν εἰς τὸν κῆπον τῆς Πεπίτας. Εἶνε ὠραία τοποθεσία, ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ γραφικωτέρων, ἃς δύναται τις νὰ φαντασθῆ τὸ ρυάκιον, ὅπερ ἀρδεύει ὅλους σχεδὸν αὐτοὺς τοὺς κήπους, διαιρεῖται εἰς χιλιάς διακλαδώσεις διερχόμενον πρὸς πλεύρωσ ἐκείνου, ὃ ἐπεσκέφθημεν.

Σχηματίζεται ἐξ αὐτοῦ μίᾳ ἀνεύρουσις καὶ ὅταν τὸ ὑπερχεῖλιζον ὕδωρ ἀναπηδᾷ ἐκ τοῦ φραγμοῦ, πίπτει εἰς βαθεῖαν φάραγγα, πεφυτευμένην ἐκατέρωθεν ὑπὸ αἰγείρων λευκῶν καὶ μελανῶν, λίγων, ροδοφάρων ἠνθισμένων καὶ ἄλλων πολυφύλλων δένδρων. Ὁ καταρράκτης, ἐξ ὕδατος καθαρῦ καὶ διαυγοῦς, διασπᾶται εἰς τὸ βάθος, σχηματίζων ἀφρόν, καὶ κατόπιν ἐξακολουθεῖ τὸν ἐλικοειδῆ δρόμον του διὰ χαραδρας, ἣν αὕτη ἡ φύσις διήνοιξεν, ἐπιστέφων τὰς ὄχθας του ὑπὸ ἀναριθμῶν φυτῶν καὶ ἀνθῶν, καὶ νῦν κεκαλυμμένης ἔχων αὐτὰς ὑπὸ πληθῆος ἴων. Αἱ κλιτύαι, αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς ἄκραν τινὰ τοῦ κήπου, εἶνε πλήρεις καρπῶν, συκῶν, λεπτοκαρπῶν καὶ ἄλλων καρποφόρων δένδρων. Εἰς δὲ τὸ ἐπίπεδον μέρος ὑπάρχουσι πρασιναὶ λαχανικῶν, χαμαικεράσων, χρυσομήλων, γεωμήλων, φασιόλων καὶ λοιπῶν, καὶ κηπάριον πλήρες ἀνθῶν, ἅτινα ἐνταῦθα εὐκολώτατα ἀναπτύσσονται. Αἱ ροδαὶ πρὸ πάντων ὑπερβάλλουσι καὶ ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολυάριθμα εἶδη.

Ὁ οἰκίσκος τοῦ κηπουροῦ εἶνε πολὺ εὐμορφώτερος καὶ καθαρώτερος τῶν ὄσων συνήθως παρατηροῦνται εἰς τὸ μέρος τοῦτο, εἰς δὲ τὸ πλάγιον τοῦ οἰκίσκου ὑπάρχει ἕτερον μικρὸν κτίριον, πρὸς χρῆσιν τῆς

κυρίας τοῦ κτήματος, καὶ ἐνθα μὰς ἐφιλοδώρησεν ἡ Πεπίτα διὰ λαμπροῦ προγεύματος, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ φάγωμεν τὰ χαμαικεράσα, δι' ἃ κυρίως προσεκλήθημεν. Ἡ ποσότης τῶν χαμαικεράσων ἦτο ἔκτακτος διὰ τὴν πρωΐμων ταύτην ὥραν, καὶ συνωδευθήσαν ὑπὸ τοῦ γάλακτος αἰγῶν τινῶν, ἃς ἡ Πεπίτα ἐπίσης ἔχει.

Παρεκαθήσαμεν εἰς τὸ πρόγευμα τοῦτο, ὁ ἰατρός, ὁ γραφεύς, ἡ θεία μου κυρία Κασίλδα, ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸν ἀπαραίτητον κύριον ἐπίτροπον πνευματικὸν πατέρα, καὶ μᾶλλον ἡ πνευματικὸν πατέρα, θαυμαστὴν καὶ ἐγκωμισαστὴν αἰώνιον τῆς Πεπίτας.

Διὰ τινὰ πολυτέλειαν συβαριτικὴν πως, οὔτε ὁ κηπουρός, οὔτε ἡ σύζυγός του, οὔτε τὸ μικρὸν τέκνον του, οὐδ' ἄλλος τις χωρικός μὰς ὑπηρετήσεν εἰς τὸ πρόγευμα, εἰμὴ δύο εὐειδεῖς νεάνιδες, ὑπηρετρίαι καὶ οἰονεὶ ἐμπιστευτικαὶ τῆς Πεπίτας, ἐνδεδυμέναι χωρικὴν ἐνδυμασίαν, χαριεστάτην καὶ κομψοτάτην. Συνίστατο ἡ ἐνδυμασία αὕτη ἐκ βαμβακερῶν ζωνῶν ἐχρωματισμένων ὕφασμάτων, βραχέων καὶ περιεσφιγμένων καλῶς περὶ τὸ σῶμα καὶ μεταξωτῶν μανδυλίων καλυπτόντων τοὺς ὤμους. Ἡ κεφαλὴ τῶν ἦτο ἀσκεπής, ἐξ ἧς ἔλαμπε πυκνὴ καὶ στίλβουσα μέλαινα κόμη, οὐλῆ πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ συνδεδεμένη διὰ διχαλίδων, ἐνταῦθα καλουμένων caracoles.

Ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ἐκάστη νεανίς ἔφερε κλῆνον δροσερῶν ρόδων.

Ἐκτός τοῦ τιμιωτέρου τοῦ ὕψους, καὶ τοῦ μέλανος αὐτοῦ χρώματος, ἡ ἐνδυμασία τῆς Πεπίτας δὲν διέφερε τῆς τῶν ὑπηρετριῶν της. Εἶχε τὸ αὐτὸ σχῆμα, καὶ χωρὶς νὰ εἶνε πολὺ βραχύ, δὲν ἐσάρωνεν οὐδὲ ἀνήγειρε τὸν κονιορτὸν τῆς ὁδοῦ. Μέτριον μανδύλιον ἐκ μέλανος μεταξωτοῦ ἐκαλυπτεν ἐπίσης, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ χωρίου, τοὺς ὤμους καὶ τὸ στήθος της, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν της δὲν ἔφερε οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ κόσμημα, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλον στολισμόν, εἰ μὴ τὰ ὑπόξανθά της μαλλία. Τὸ μόνον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρετήρησα τὴν Πεπίταν νὰ διδῆ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπεμακρύνετο τῶν χωρικῶν ἠθῶν, ἦτο ὅτι ἐφόρει χειρόκτια. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐπιμελεῖται πολὺ τῶν χειρῶν της, καὶ ἴσως ἔχει καὶ τὴν ματαιότητα νὰ διατηρῆ αὐτὰς πολὺ λευκάς καὶ τρυφεράς, κοσμουμένης ὑπὸ ὀνύχων στιλβανῶν καὶ ὑπερύθρων. Ἄλλ' ἐὰν ἔχη τὴν ματαιότητα ταύτην, ἀποδοτέον τοῦτο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, καὶ ἐπὶ τέλους, ἂν ἐνθυμῶμαι καλῶς, νομίζω ὅτι ἡ ἁγία Θηρεσία ἔσχε τὴν αὐτὴν ματαιότητα, ὅτε ἦτο νέα, τοῦθ' ὅπερ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ εἶνε τὸσον μεγάλη ἁγία.

Καὶ πράγματι, ἐγὼ ἐξηγῶ, ἂν καὶ δὲν δικαιολογῶ, τὴν λεπτὴν ταύτην ματαιοφροσύνην. Εἶνε τὸσον διακεκριμένον, τὸσον ἀριστοκρατικόν, νὰ ἔχη τις ὠραίαν χεῖρα! Ἀκόμη φαντάζομαι, ὅτι ἔχει τι τὸ συμβολικόν. Ἡ χεῖρ εἶνε τὸ ὄργανον τῶν πράξεών μας, τὸ σημεῖον τῆς εὐγε-

νείας μας, τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ εὐφυΐα μας δίδει σχῆμα εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτῆς σκέψεις, δίδει ὑπόστασιν εἰς τὰ πλάσματα τῆς θελήσεώς της, καὶ ἐξασκεῖ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ὁ Θεὸς παρεχώρησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ πάντων τῶν πλασμάτων. Χεῖρ χονδρῆ, νευρώδης, ἰσχυρὰ, ἴσως τυλώδης, ἐνὸς χειρῶνακτος, ἐνὸς ἐργάτου, καταδεικνύει εὐγενῶς τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἀλλ' εἰς ὃ, τι ἔχει βικιότερον καὶ μηχανικώτερον, οὕτως εἰπεῖν. Τούναντίον, αἱ χεῖρες τῆς Πεπίτας, αἵτινες φαίνονται σχεδὸν διαφανεῖς, ὡς ὁ ἀλάστρος, μετ' ἐλαφρῶν ὑπερύθρων χροϊῶν, ἐν αἷς νομίζεις τις ὅτι διαβλέπει κυκλοφοροῦν τὸ καθαρὸν καὶ λεπτοφυῆς αἷμα τῆς, ὅπερ δίδει χροϊὰν ἐλαφρῶς ὑποκύανον εἰς τὰς φλέβας αὐτῆς, αἱ χεῖρες αὐταί, λέγω, μὲ ταὺς λεπτοὺς αὐτῶν δακτύλους, ἀμιμήτου τελειότητος, φαίνονται τὰ σύμβολα τῆς μαγικῆς ἐξουσίας, τῆς μυστηριώδους κυριαρχίας, ἣν κατέχει καὶ ἐξασκεῖ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἄνευ ὑλικῆς δυνάμεως, ἐπὶ πάντων τῶν ὁρατῶν πραγμάτων, ἅτινα ἐπλάσθησαν μὲν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐμμέσως δὲ διὰ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Θεὸς τελειοποιεῖ καὶ βελτιοῖ αὐτά. Εἶνε ἀδύνατον, ὅστις ἔχει χεῖρας ὡς τῆς Πεπίτας, νὰ ἔχη σκέψεις πονηρὰς οὐδὲ βανκύσους ἰδέας, οὐδὲ κακοὺς σκοπούς, οἵτινες θὰ εὐρίσκοντο ἐν ἀσυμφωνίᾳ πρὸς τὰς ὠραίας χεῖρας, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ τὰ ἐκτελέσωσι.

Περιττὸν νὰ σὰς εἴπω, ὅτι ὁ πατήρ μου εδείχθη τόσο ἐνηθυσίωδης, ὅπως πάντοτε πρὸς τὴν Πεπίταν, καὶ αὐτὴν τόσο λεπτὴ καὶ θωπευτικὴ πρὸς αὐτόν, ἂν καὶ μετὰ θωπειῶν ὑπὲρ τὸ δέον νιῆκωτέρων, ἢ ὅσον ὁ πατήρ μου ἐπεθύμει.

Βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ πατήρ μου, ἕνεκα τῆς φήμης, ἣν ἔχει τοῦ ὅτι εἶνε συνήθως, ἥμισυ εὐλαβῆς, καὶ ἀκροῦντως βέβηλος πρὸς τὰς γυναῖκας, φέρεται πρὸς αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ τιοῦτων, ὧν μείζονας οὔτε ὁ Ἄμυδις μετεχειρίσθη πρὸς τὴν κυρίαν Ἀριάνην, κατὰ τὴν ταπεινοτέραν περίοδον τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ἐρωτικῶν του περιποιήσεων. Οὐδεμία λέξις ἀνοικεῖος, οὐδεμία φράσις ἀπότομος καὶ ὀχληρᾶ, οὐδεμία ἀστείότης ὅπως δῆποτε ἐρωτικὴ ἐξ ἐκείνων, ἃς τόσο συγχωρᾶς ἐπιτρέπουσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ Ἄνδαλούσιοι. Μόλις ἀποτολμᾶ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Πεπίτα: «τί ὠραίους ὀφθαλμοὺς ἔχετε!» καὶ ἀληθῶς, ἐὰν τὸ λέγει, δὲν ψεύδεται, διότι ἔχει πράγματι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ζωηρούς, γλαυκοὺς ὡς τοὺς τῆς Κίρκης, ὠραίους καὶ σχιστοὺς· καὶ ἐκεῖνο ὅπερ δίδει εἰς αὐτοὺς μείζονα ἀξίαν, εἶνε ὅτι φαίνεται ἀγνοοῦσα τὸ τιοῦτον, διότι δὲν ἀποκαλύπτεται ἐν αὐτῇ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πρόθεσις τοῦ ν' ἀρέσκη εἰς τινὰ, ἢ τοῦ νὰ σαγηνεύσῃ τινὰ διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν βλέμμάτων της. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι πιστεύει ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ χρησιμεύουσι διὰ νὰ βλέπωσι, καὶ εἰς οὐδὲν πλέον παρὰ νὰ βλέπωσι. Τὸ ἐναντίον δηλαδὴ ἐκεῖνου, ὅπερ ἐγώ, καθ' ὅσον ἤκουσα, συμπεραίνω, ὅτι πιστεύουσιν αἱ πλεῖστα τῶν νέων καὶ ὠραίων γυ-

ναϊκῶν, αἵτινες μεταχειρίζονται τοὺς ὀφθαλμοὺς των ὡς ὄπλον πρὸς πόλεμον, καὶ οἰοῦντι ὡς ἠλεκτρικὴν τινὰ καὶ κεραυνοβόλον μηχανήν, ὅπως ὑποτάσσωσι καὶ αἰχμαλωτίζωσι τὰς καρδίας. Δὲν εἶνε τιοῦτοι, βεβαίως, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεπίτας, ἐν οἷς ἐνυπάρχει τὸ γαλήνιον καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ οὐρανοῦ.

Ἄλλὰ καὶ δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἕνεκα τούτου, ὅτι βλέπουσι μετὰ ψυχρᾶς ἀδιαφορίας. Εἶνε πλήρεις ἀγαθότητος καὶ γλυκύτητος. Προσκολλῶνται μετ' ἀγάπης ἐπὶ ἀκτίνος φωτός, ἐπὶ ἀνθούς, οἰουδήποτε τέλος ἀντικειμένου ἀψύχου. Ἄλλὰ μετὰ περισσοτέρας εὐμενείας, μετ' ἐνδείξεων αἰσθήματος φιλανθρωποτέρου καὶ ἀγαθωτέρου, προσηλοῦνται τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ πλησίον, χωρὶς ὁ πλησίον, ὅσον νέος ὠραῖος καὶ ἀξίεραστός ἂν εἶνε, νὰ δύναται νὰ ὑποθέσῃ πλεῖόν τι τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐν τῇ ἡρέμῳ ἐκείνῳ καὶ εἰρηνικῷ βλέμματι.

Ἐνίοτε σκέπτομαι, μή τοι πάντα ταῦτα εἶνε ἐπιτετηδευμένα, μήπως ἡ Πεπίτα εἶνε μεγάλη ὑποκρίτρια. Ἄλλὰ θὰ ἦτο τόσο τελεία ἢ προσποίησις καὶ τόσο ἀποκεκαλυμμένη ἢ κωμωδία, ὥστε νομίζω τοῦτο ἀδύνατον. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φύσις ὀδηγεῖ καὶ χρησιμεύει ὡς κανὼν εἰς τὰ βλέμματα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοὺς. Ἡ Πεπίτα, ἀναμφιβόλως ἠγάπησε πρῶτον τὴν μητέρα της, καὶ εἶτα αἱ περιστάσεις τὴν ἠνάγκασαν νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Γουμερσίνδον ἐκ καθήκοντος ὡς σύντροφον τοῦ βίου της. Ἀναμφιβόλως δὲ κατόπι, ἐσβέσθη ἐν αὐτῇ πᾶν πάθος, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐπίγειόν τι ἀντικειμενον, καὶ ἠγάπησε τὸν Θεόν, ἠγάπησε δὲ τὰ πάντα χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατόπιν εὐρέθη τὸ πνεῦμά της ἐν ἡρέμῳ καὶ ἐπιφθόνῳ καταστάσει, ἐν ἣ, ἐὰν εἶχέ τις νὰ ψέξῃ τι, θὰ ἦτο μόνον ἐγωισμός, ὃν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν δύναται νὰ ἀναλύσῃ. Εἶνε πολὺ ὠραῖον νὰ ἀγαπᾶ τις κατὰ τὸν γλυκὺν αὐτὸν τρόπον, χωρὶς νὰ βασανίζεται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Νὰ μὴ ἔχη πάθος τι πρὸς καταπολέμησιν, καὶ νὰ θεωρῇ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ὡς προσθήκην καὶ συμπλήρωσιν τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔρωτος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

Διήγημα

Α'

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχε φθάσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ν***, κείμενον ἐπὶ μιᾶς τῶν πλαγίων γραμμῶν τοῦ Νοτιοδυτικοῦ συμπλέγματος. Οἱ ὀλίγοι ἀποβιβασθέντες ἐπιβάται—τρῆς ἄνδρες καὶ μία γυνή—ἴσταντο ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, περιμένοντες εὐκαιρίαν ὅπως διέλθωσι πρὸς τὸ

ἀπέναντι μέρος καὶ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν ἐξοδον.

Οἱ ἄνδρες ἦσαν συντοπίται καὶ ἐγνωρίζοντο. Συνωμίλου, ἐνῶ ἡ γυνή, νέα μελαγχροινὴ καὶ πενιχρῶς μελανειμονοῦσα ἴστατο κατὰ μέρος στηριζομένη ἐπὶ τῆς κιγκλίδος. Περιέφερε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς πέριξ ἐξοχῆς καὶ ἐφαίνετο ἀναζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ τέμμα τοῦ ταξιδίου της.

Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἔβλεπε λόφους μετὰ ὀμαλῶν συδένδρων κατωφερειῶν· πρὸ αὐτῆς εὐρεῖαν πεδιάδα κεκαλυμμένην ὑπὸ λειμώνων, συστάδων δένδρων, χλοερῶν ἀγρῶν, οἵτινες ἀνερχοῦντο τὰς κλιτύας καὶ διὰ τοῦ σμαραγδίνου αὐτῶν χρώματος ἀπετέλου ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαθύπρασινον τῶν ἐκ πιτύων δρυμῶνων. Ρυάκιον εἰλίσσето διὰ τῆς πεδιάδος. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἦτο προωρισμένον νὰ ἐπισκέπτηται ἐκάστην τῶν ἀγροικιῶν, ὧν αἱ στέγαι ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον, διαχέον εἰς αὐτὰς τὴν δρόσον διὰ τῶν διαυγῶν του ὑδάτων. Ἐπειτα εἰσέδυν εἰς σκιερὰν φάραγγα μετὰξὺ ἄλλων λόφων καὶ ἐξηφανίζετο εἰς τοὺς ὑποκυάνους ἀτμούς τῆς πρωϊνῆς ομίχλης.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε βραδέως· ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθερά καὶ οἱ ἐπιβάται ἠδύνατο νὰ ἐξέλθωσιν· ἐξεληθόντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ἡ νεοστὴ ἀφιχθεῖσα τοὺς ἀφῆκε ν' ἀπομακρυνθῶσι, κατόπι πλησιάζασα χωρὶκὸν τινὰ, ἐνδεδυμένον κυανῆν βλουζαν, ὅστις ἐκάπνιζε τὴν πίπκν του, τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ δρόμου τῆς Κεντρικῆς Φυλακῆς.

— Πάρτε τὸν δρόμον αὐτὸν μὲ ταις φιλύραις καὶ θὰ σὰς βγάλῃ ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, ἐνῶ ἐξήταζε δι' ἐταστικοῦ βλέμματος τὰ ἠλλοιωμένα χαρακτηριστικὰ τῆς νέας γυναικός. Ἄμα ἀφήστε τὸ δάσος, δεξιᾷ θὰ ἰδῆτε ἕνα μῆγρον τοῦτον, εἶνε ὁ τοῖχος τῆς αὐλῆς. Πάρτε αὐτὸν καὶ θὰ σὰς βγάλῃ ἴσα εἰς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου.

Εἶτα ἐπανάλαθε δειλῶς:

— Ἐρχεσθε νὰ ἰδῆτε κανένα φυλακισμένον;

— Μάλιστα.

— Κανένα συγγενῆ σας βέβαια;

— Μάλιστα κύριε.

Καὶ ἐπισπεύδουσα τὸ βῆμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑποδεχθεῖσαν ὁδόν.

Ὁ χωρικός τὴν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὅπως τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸν δρόμον της καὶ συνομιλήσωσιν ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο ἤδη μακρὰν. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐβάδιζε λίαν ταχέως. Εἶτε ἐκ συγκινήσεως, εἶτε ἐκ τῆς ψυχρότητος τοῦ πρωῖνου ἀνέμου, ἔτρεμεν ὑπὸ τὴν μαλλίνην αὐτῆς ἐσθῆτα, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη νὰ καλυφθῇ διὰ τοῦ πλεκτοῦ αὐτῆς ἐπωμίου, τὸ ὅποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μετὰ μικροῦ καλαθίου ἐκ λυγαριᾶς.

